

Sygn. akt: I C 192/21 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2022r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Bihuń
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Bukiejko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 stycznia 2022 r. w K.

sprawy z powództwa J. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą B. z siedzibą w P.

przeciwko (...) Towarzystwo (...) S.A z siedzibą w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) Towarzystwo (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda J. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą B. z siedzibą w P. kwotę 5.100,00 zł (pięć tysięcy sto złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13.04.2020 r. do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanego (...) Towarzystwo (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda J. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą B. z siedzibą w P. kwotę 2.482,40 zł (dwa tysiące czterysta osiemdziesiąt dwa złote i czterdzieści groszy) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. Nakazuje zwrócić powodowi kwotę 467,60 zł (czterysta sześćdziesiąt siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem części niewykorzystanej zaliczki.

sygn. akt I C 192/21

UZASADNIENIE

Powód J. B., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5.100,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 11.03.2020 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do R. R. samochód marki (...) o nr rej (...). Osoba odpowiedzialna za zdarzenie była ubezpieczona u pozwanego, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 14.328,28 zł oraz zwrot kosztów holowania pojazdu w wysokości 246,00 zł. Umową cesji z dnia 10.08.2020 r. poszkodowany przełał na rzecz powoda wierzycelność z tytułu odszkodowania za szkodę w pojeździe poszkodowanego, jaką poszkodowany posiadał wobec pozwanej. Powód zlecił sporządzenie opinii prywatnej, z której wynika, że uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosi

22.621,29 zł, a powodowi należy się odszkodowanie w wysokości 8.293,01 zł, przy czym w pozwie powód wniósł o zasądzenie kwoty 5.100,00 zł, nie wykluczając późniejszego rozszerzenia powództwa.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany przyznał, że wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 14.328,28 zł, które w jego ocenie jest adekwatne do wysokości powstałej szkody. Z ostrożności pozwany wskazał, że po szczegółowej analizie sprawy, w tym kalkulacji złożonej przez powoda, istnieje prawdopodobieństwo, że szkoda w pojeździe poszkodowanego powinna zostać zakwalifikowana jako szkoda całkowita.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11.03.2020 r. w K. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do R. R. samochód marki M. (...) o nr rej (...). Sprawca zdarzenia był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej u pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W..

(bezsporne, akta szkody, notatka k. 14)

Ubezpieczyciel, uznał co do zasady swoją odpowiedzialność za naprawienie szkody powstałej w wyniku ww. kolizji i ostatecznie przyznał oraz wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej kwocie 14.328,28 zł w oparciu o kalkulację kosztów naprawy pojazdu. Poszkodowanemu przyznano również odszkodowanie uzupełniające w kwocie 246,00 zł (koszt holowania pojazdu).

(bezsporne, kalkulacja k 16 – 24, decyzja k. 25, akta szkody)

Poszkodowany R. R. naprawiał uszkodzone auto we własnym zakresie przy pomocy kolegi, używając nowych, oryginalnych części. Naprawa trwała około 1 miesiąca. Umową cesji z dnia 10.08.2020 r. poszkodowany przelał na rzecz powoda wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę w pojeździe poszkodowanego, jaką poszkodowany posiadał wobec pozwanej. Powód zlecił sporządzenie opinii prywatnej, z której wynika, że uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosi 22.621,29 zł brutto.

(dowód: umowa cesji k. 13, kalkulacja k.26 – 31, zeznania świadka R. R. k. 75)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie przedłożonych przez powoda i pozwanego dokumentów, w tym akt szkody oraz na podstawie zeznań świadka R. R., albowiem prawdziwość dokumentów ani zeznania świadka nie była kwestionowane przez strony, nie budziły też wątpliwości Sądu. Bezsporne pomiędzy stronami były okoliczności zaistnienia szkody i odpowiedzialność pozwanego za szkodę. Sporna pomiędzy stronami była wysokość szkody, jaka powstała w związku z uszkodzeniem pojazdu.

Zgodnie z treścią art. 363 § 2 kc poszkodowany może wybrać, czy naprawienie szkody ma nastąpić przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Poszkodowany może te roszczenia kierować bezpośrednio do ubezpieczyciela, który odpowiada w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego. Z przepisów kodeksu cywilnego oraz ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wynika, że naprawienie szkody przez ubezpieczyciela może polegać tylko na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej, nawet więc gdy poszkodowany wybiera naprawienie szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego, to świadczenie zakładu ubezpieczeń sprowadza się do wypłaty sumy pieniężnej. Skoro ma ona jednak pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to wysokość tego odszkodowania powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne do przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11).

Z treści art. 361§2 KC wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody. Celem kompensacji szkody poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania jak najtańszych sposobów likwidacji szkody, ma natomiast prawo wyboru takiego sposobu przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, który ten stan przywróci w stopniu najpełniejszym. W szczególności obowiązek poszkodowanego minimalizowania szkody nie polega na ograniczaniu należnego stronie odszkodowania przez wybór najtańszych sposobów jej naprawienia, ale na takim postępowaniu w trakcie zdarzenia powodującego szkodę i bezpośrednio po nim by ograniczyć rozmiar szkody w sensie faktycznym. Poszkodowany ma prawo wyboru w jakim warsztacie naprawczym dokonana naprawy, jak też czy naprawa zostanie dokonana nowymi częściami oryginalnymi czy też częściami nieoryginalnymi lub używanymi. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 IV 2002 r. wydanym w sprawie I CKN 1466/99, ubezpieczony nie ma obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego najtańsze części do naprawy uszkodzonego pojazdu.

W celu ustalenia rzeczywistej wartości szkody, tj. kosztów naprawy pojazdu powoda sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej (k. 76-107, k. 126 - 130), z której wynika, że realne koszty naprawy pojazdu powoda z uwzględnieniem cen i stawek roboczogodziny stosowanych w warsztatach naprawczych miejsca zamieszkania powoda oraz przy użyciu części oryginalnych, oznaczonych symbolem O wynoszą 22.546,40 zł. W ocenie biegłego użycie części alternatywnych również przywróciłoby pojazd do stanu sprzed szkody, jednakże w przypadku niektórych zamienników wymagałoby to zwiększonej pracochłonności związanej z wymianą tych części. Biegły wskazał również, że nie zawsze zamienniki mają identyczne cechy, parametry trwałościowe, wytrzymałościowe jak posiadają części oryginalne.

Wskazana opinia, w ocenie Sądu, jest pełna, wyczerpująca, nie zawiera sprzeczności, błędów faktycznych ani logicznych, w związku z czym Sąd podzielił jej wnioski w całości, przy czym mając na uwadze powyższe wyjaśnienia biegłego, przyjął wariant naprawy w kwocie 22.564,40 zł, tym bardziej, że biegły wyjaśnił, iż w materiale dowodowym brak jest jakichkolwiek informacji, aby którakolwiek z uszkodzonych części w pojeździe, poza oponą koła tylnego (wymieniona w czasie eksploatacji), była częścią nieoryginalną. Biegły w opinii odniósł się również do zarzutów pełnomocnika pozwanego, jakoby szkoda w pojeździe poszkodowanego winna zostać zakwalifikowana, jako całkowita. Biegły wskazał, że nawet w przypadku naprawy pojazdu w serwisie autoryzowanym, jej koszt (23.791,78 zł) nie przekraczałby wartości rynkowej auta sprzed postania szkody (25.500,00 zł).

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy żadnego znaczenia nie ma okoliczność, że poszkodowany dokonał już naprawy pojazdu, albowiem jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 27.02.2020 r. sygn. akt VACa 599/2019 naprawa uszkodzonego pojazdu nie jest warunkiem wypłaty odszkodowania, istotne znaczenie ma bowiem sam fakt powstania szkody, a nie jej naprawienie. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić.

Jak wskazał powód w pozwie, pozwany wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 14.328,28 zł, a biorąc pod uwagę koszt naprawy wyliczony przez biegłego (22.564,40 zł), odszkodowanie uzupełniające winno wynosić 8.236,12 zł. Ponieważ jednak powód żądał zasądzenia na jego rzecz kwoty 5.100,00 zł, sąd nie wychodząc poza granice żądania, uwzględnił powództwo w tej wysokości.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Uchybienie temu terminowi powoduje konieczność zapłaty odsetek poszkodowanemu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zasądzając je w całości od pozwanego na rzecz powoda. Na całość kosztów procesu poniesionych przez powoda składała się kwota 2.482,40 zł, tj: opłata od pozwu w wysokości 400 zł, wykorzystana zaliczka na koszty biegłego w wysokości 282,40 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1.800,00 zł.

Strony wpłaciły na koszty wynagrodzenia biegłego zaliczkę w łącznej kwocie 1.500,00 zł, przy czym koszt opinii to kwota 1.032,40 zł, z czego 750,00 zł zostało pokryte z zaliczki wniesionej przez pozwanego, a 282,40 zł z zaliczki wniesionej przez powoda. W związku z tym sąd nakazał zwrócić powodowi kwotę 467,60 zł niewykorzystanej zaliczki.